

RONALD DE BLOEME. PIRACY

26 OKTOBER 2008 – 11 JANUARI 2009

Wilma Sütö

Ronald de Bloeme,
Reality Check, 2007
mat en hoogglanslak
op katoen,
130 x 240 cm
collectie Vattenfall
Europe Mining &
Generation, Cottbus

DE SCHILDER RONALD DE BLOEME (Leeuwarden, 1971) noemt zijn werk visuele piraterij. Zijn munitie vindt hij op straat, in de supermarkt, op tv en in tijdschriften - overal waar de consumptiemaatschappij zich manifesteert. Hij pikt fragmenten uit logo's, reclame- en verkeersborden, pictogrammen voor bewegwijzering of de verpakking van kauwgom, sigaretten en meeneemkoffie. Met al die beelden uit het voorbijgaan, waar niemand meer aan ontkomt maar ook geen mens nog eens naar omkijkt, gaat De Bloeme aan de haal. Eerst worden ze op de computer bewerkt: opgerekt, uitgevlakt en omgevormd tot ze nog net, of juist net niet meer, herkenbaar zijn. Voormalige tekstregels veranderen in balken en vlakken; wat rest zijn etiketten puur van kleur. Met afwisselend matte en hoogglanzende lak worden ze op het schildersdoek in een nieuwe ordening ondergebracht. Ook het testbeeld, motieven van vlaggen of fragmenten uit video- en computerspelletjes gaan mee in De Bloeme's persoonlijke remix van de dagelijkse informatieovervloed.

Dynamische schilderijen zijn het resultaat, die met hun uitgestrekte, vaak horizontale formaten het ritme van de 21e eeuw weerkaatsen. En opvoeren. Alsof je in een hogesnelheidstrein een metropool door raast: het uitzicht één flitsend patroon van lange lijnen.

De Bloeme verhuisde in 2000 naar Berlijn. Met een stipendium van het CBK-Rotterdam kon hij een half jaar terecht in het Künstlerhaus Bethanien. Sindsdien is hij in Berlijn gebleven, aangetrokken door het serieuze culturbesef en de openheid in de kunstwereld. In de acht jaar dat hij er nu woont, vond hij er bovendien professionele erkenning.

In 2007 won De Bloeme de belangrijke Duitse prijs voor de schilderkunst *Energie*, van energiebedrijf Vattenfall. Daarbij hoorde een tentoonstelling in de Berlinische Galerie, Museum voor Moderne Kunst, Architectuur en Fotografie in Berlijn, waar het Stedelijk Museum Schiedam nu een vervolg aan geeft met de eerste solotentoonstelling van de kunstenaar in Nederland. Tegelijkertijd verscheen een overzichtscatalogus.

In dit boek *Ronald de Bloeme, Piracy* zijn teksten opgenomen van Jörn Merkert (directeur Berlinische Galerie) en Christoph Tannert, curator en auteur van spraakmakende publicaties over eigentijdse schilderkunst, zoals *New German Painting* uit 2006.

Het werk van De Bloeme 'omspant werelden', zoals Tannert schrijft. De kunstenaar combineert tegenpolen. Of, zoals hij het zelf formuleert: 'Soms

Ronald de Bloeme,
Identität, 2007
mat en hoogglanslak
op katoen, 65 x 70 cm
Collectie Thalmann,
Zurich, Zwitserland
Courtesy Hamish
Morrison Galerie,
Berlin

gebruik ik Amerikaanse iconen zoals Mickey Mouse, waar sowieso niet aan te ontkomen valt, soms een vrij onbekende verpakking van een sigarettenmerk uit de voormalige DDR of het uitzicht op Plattenbau in mijn omgeving. De herkomst of roem van beeldmerken doet er niet zoveel toe. Ik citeer en ik combineer, los van voorkeuren voor oost of west, noord of zuid, zwart of wit. Ik wil juist óp die muur staan.²

Gezien in het licht van de moderne kunstgeschiedenis, is het werk van De Bloeme een mengeling van pop art en geometrische abstractie. Maar zijn ritmische composities zijn zo beweeglijk, en ook zo complex, dat het onmogelijk is ze uitsluitend in een kunsthistorisch verband te bezien, of ze als louter vormenspel te beschouwen. Zijn doeken zijn schel en fel, zoals de oranje prijsstickertjes in de supermarkt, terwijl het werk tegelijkertijd ook streng en strak is, zoals de repeterende patronen in de geleding van flats – de Plattenbau waarnaar hij zelf verwijst.

Zo glijden, voor de toeschouwer die tegenover zijn werk staat, de associaties en vergelijkingen langs elkaar heen en verdringen zij elkaar. Helemaal helder krijg je het niet, juist doordat De Bloeme alle praktische of commerciële verwijzingen van zijn bronnenmateriaal heeft verwijderd. De verzamelde stukjes en beetjes zijn telkens samengevoegd tot één tomeloze aanprijzing van de schilderkunst zelf. Daarin schuilt ook de piraterij van De Bloeme: hij eigent zich die schreeuwerige beelden van de straat toe op een even speelse als kritische manier. Zijn werk is overvol, maar nu al die veelkleurige tekens hun overspannen, elkaar beconcurrerende functie ontberen, krijgt de visuele dichtheid van de weeromstuit een springerig en bevrijdend effect.

De Bloeme balanceert met opzet op de grens van het herkenbare en onherkenbare. Hij schept er een vilein plezier in om met zijn bonte lijnen de overzichtelijkheid van een metroplattegrond te paren aan de onnavolgbaarheid van het labyrint. En het formaat van zijn doeken versterkt die verwarring nog: zijn het macro- of microwerelden? Ondanks hun monumentale schaal en kosmopolitische uitstraling, doen ze ook denken aan het binnenste van een computer, waarin een uitvergroete hard disc alle erin opgeslagen informatie aan het oog onttrekt.

Een uitzondering, omdat het zo heerlijk helder is, vormt het kleine schilderij *Identität* uit 2007. Hierin laat De Bloeme een beeldmerk zonder opsmuk of omvorming zien, in zijn oorspronkelijke kleur, duidelijk herkenbaar en uitvergroot in een isolement dat er de betekenis ervan versterkt. Het doek wordt gedomineerd door het sterretje van een bekend biermerk: een knipoog naar De Bloeme's Nederlandse herkomst.

1. Christoph Tannert: 'Visuelle Reizleitungen', in Ronald de Bloeme, *Piracy*, Cottbus, Berlijn, Schiedam, 2008, p 13

2. Uit een gesprek van de auteur met de kunstenaar, mei 2008

Ronald de Bloeme,
Maskerade I, 2008
mat en hoogglanslak
op katoen,
270 x 180 cm
courtesy Hamish
Morrison Galerie,
Berlijn

